

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2025, č. j.: CPR-14398-3/ČJ-2025-930310-V240, ve znění opravného usnesení ze dne 13. 6. 2025, č. j.: CPR-14398-5/ČJ-2025-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2025, č. j.: CPR-14398-3/ČJ-2025-930310-V240, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 24. 3. 2025, č. j.: KRPA-390516-23/ČJ-2024-000022-SV, kterým bylo žalobci podle

ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovu vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu správní orgány nesprávně uložily vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. Podle praxe se uvedené ustanovení týká případů, kdy cizinci opakovaně porušují z.p.c., přičemž zákonodárce v něm neuvedl, že se vztahuje k celé cizincově pobytové historii. Správní orgány rozšířily zákonodárcův záměr v žalobcův neprospěch. Kladly žalobci k tíži více než X. staré odsouzení, které není relevantní. Rozhodnutí trestních soudů a obecné hodnocení Vězeňskou službou nejsou součástí správního spisu. Žalobce se dostavil k prvostupňovému orgánu X. po konci výjezdního příkazu vydaného OAMP, nikoli výjezdního příkazu uloženého cizineckou policií na základě předchozího správního vyhoštění či povinnosti opustit území. Jednalo se proto o první porušení z.p.c. Správní orgány dále bagatelizovaly žalobcův vztah k nezletilým dětem. Přičetly mu k tíži, že není zapsán v jejich rodných listech, a nezjistily, jak často žalobce navštěvovala jeho družka s dětmi ve věznicích. Děti jsou ve věku, kdy mohou vyjádřit svůj názor, a měly být vyslechnuty, případně měl OSPOD zpracovat stanovisko. Vzhledem k faktickému vztahu žalobce k dětem je správní vyhoštění nepřiměřené. Nelegální pobyt trval pouze X. Žalobce posílal z věznice na děti výživné. Správní orgány rodinné vazby posuzovaly v kontextu s žalobcovou trestní minulostí, ačkoli se předchozí odsouzení mají zohledňovat až při ukládání správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 z.p.c. Žalovaná neposoudila přiměřenost délky správního vyhoštění vzhledem k době nelegálního pobytu, který trval X. Žalobce žije v ČR X., vytvořil si stabilní zázemí, má družku a X. děti, které ke svému dospívání potřebují otce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j.: 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2017, č. j.: 5 As 102/2013-34). Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože nebyla posouzena všechna hlediska přiměřenosti dopadů správního vyhoštění.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené i prvostupňové rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Odvolání i přes výzvu prvostupňového orgánu zůstalo v blanketní podobě. Otázka přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí na žalobcův soukromý a rodinný život byla dostatečně vypořádána; ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že jednala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že se dne X. žalobce dobrovolně dostavil na policii, aby vyřešil svůj neoprávněný pobyt. Trvalý pobyt mu byl ke dni X. pravomocně ukončen a následně byl pro trestný čin odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Po

propuštění mu OAMP vydal výjezdni příkaz s platností od X. (úřední záznam ze dne 18. 12. 2024, č. j.: KRPA-390516-1/ČJ-2024-000022).

6. U dětí, u nichž tvrdí, že je jejich otcem, není žalobce zaznamenán (rodné listy dětí, výpisy z databáze CIS ze dne 18. 12. 2024).
7. Podle opisu z Evidence rejstříku trestů fyzických osob byl žalobce odsouzen Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 18. 4. 2019, 4 T 7/2018, který nabyl dne 18. 11. 2019 právní moci, pro trestné činy podle § 283 odst. 1, § 283 odst. 2 písm. a), § 283 odst. 1, § 283 odst. 3 písm. c) a § 283 odst. 4 písm. c) trestního zákoníku k odnětí svobody nepodmíněně na X.
8. Dne 18. 12. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu, coby okolnosti zakládající opakované porušování právního předpisu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-390516-6/ČJ-2024-000022-SV).
9. V rámci svého výsledku dne 18. 12. 2024, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-390516-7/ČJ-2024-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že má s družkou X., všechny s trvalým pobytem v ČR. Bydlí společně, děti živí družka. Od roku X. byl ve vězení po dobu X. kvůli X., dříve mu byla X., protože měl X. Děti a družka ho navštěvovaly. Ve vězení mu automaticky odečítali peníze z platu, neví, jestli peníze dostaly děti. S družkou společně X. Naposledy přicestoval do schengenského prostoru v roce X. na základě povolení k trvalému pobytu. Nevycestoval v souladu s výjezdním příkazem OAMP platným od X. kvůli rodině, bydlí v ČR od dětství. Musí se X. Svou situaci vyřešil tím, že se dostavil na policii. X. je pro něj bezpečná země. Není mu známa žádná překážka ve vycestování do země původu.
10. Součástí správního spisu je dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2023, č. j.: 14 A 32/2023-44, kterým byla zamítnuta žalobcova žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 15. 6. 2020, č. j.: OAM-985-20/ZR-2020. Dále bylo do správního spisu zařazeno obecné hodnocení Vězeňské služby České republiky, X., Oddělení výkonu trestu ze dne 6. 1. 2025.
11. Podle svědeckého výsledku žalobcovy družky, z něhož byl vyhotoven protokol dne 17. 1. 2025, č. j.: KRPA-390516-17/ČJ-2025-000022-SV, je nájemní smlouva na byt psaná na ni a nájemné platí sama. Chod domácnosti obstarává pouze ona. V bytě bydlí s X., dětmi a po propuštění z výkonu trestu také s žalobcem. Seznámili se asi před X. a žili spolu od roku X. do jeho nástupu do výkonu trestu, po jeho propuštění spolu opět bydlí. V budoucnu by chtěli uzavřít sňatek. Mají X. děti. Žalobce X., o víkendu s nimi chodí ven a X. Není na něm závislá, musela se o děti postarat sama, když byl ve vězení. Posílal jí z vězení výživné ve výši 2 až 3 tisíce Kč měsíčně. V případě nutnosti jeho vycestování by zůstala v ČR s dětmi. Společně s dětmi navštěvovala žalobce během výkonu trestu asi jednou měsíčně.
12. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 24. 3. 2025, č. j.: KRPA-390516-23/ČJ-2024-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.

13. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal žalobce blanketní odvolání, jež ani dodatečně neodůvodnil.
14. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 6. 2025. Jelikož bylo v záhlaví uvedeno chybné datum vyhotovení napadeného rozhodnutí, žalovaná vadu napravila opravným usnesením ze dne 13. 6. 2025, č. j.: CPR-14398-5/ČJ-2025-930310-V240.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce dlouhodobě žil v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, jehož platnost byla zrušena Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 15. 6. 2020. Byl odsouzen kvůli X. trestné činnosti v roce 2019, přičemž po propuštění z věznice mu byl vydán výjezdní příkaz. X. po uplynutí jeho platnosti se žalobce dostavil na příslušné policejní oddělení se svým právním zástupcem.
20. Ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 z.p.c. nevyvolává žádné výkladové pochybnosti. Je v něm uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který opakovaně porušuje právní předpis. Zákonodárce v příslušném ustanovení jednoznačně rozlišuje „právní předpis“ bez bližší specifikace, a „tento právní předpis“, tedy z.p.c. Popsaný rozdíl zdůrazňuje skutečnost, že se zmíněná slovní spojení objevují ve dvou po sobě jdoucích větách vedlejších. Není proto nutné opakované porušení z.p.c., aby bylo možné postupovat podle daného ustanovení, postačí opakované porušení jakéhokoli předpisu či předpisů. Daný výklad je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j.: 2 Azs 98/2015-37, k příslušnému ustanovení uvedl: „*Pojem právní předpis nelze zužovat pouze na situace, kdy je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu*

§ 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem a účelem zákona bylo postihnout opakované porušování právních předpisů, nikoli pouze zákona o pobytu cizinců. [...] Nejvyšší správní soud dodává, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možno zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.“ Nejvyšší správní soud odkázal na citovaný rozsudek ve svém usnesení ze dne 25. 5. 2023, č. j.: 9 Azs 4/2023-22. Lze také upozornit na jeho usnesení ze dne 14. 6. 2024, č. j.: 5 Azs 131/2024-24, ve kterém uvedl: „Jak vyplývá i z judikatury citované městským soudem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j.: 4 Azs 121/2017-35, a ze dne 6. 8. 2015, č. j.: 2 Azs 98/2015-37, publ. pod č. 3315/2015 Sb. NSS), přiměřenost správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců se posuzuje ve vztahu k porušení právních předpisů, jichž se cizinec dopustil, nikoli ve vztahu k následnému jednání po takovém porušení“ (podtržení doplněno).

21. Správní orgány správně zohlednily žalobcovu trestnou činnost. Nejednalo se o pouhé odsouzení v době před X., jak žalobce argumentoval v žalobě, ale o zvlášť závažný zločin, pro který byl žalobce v roce X. dodán k výkonu vazby a v roce 2019 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce X. Dne X. byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Předmětné odsouzení je relevantní pro posouzení splnění podmínek správního vyhoštění, protože se jedná o závažné porušení právního předpisu, resp. naplnění skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu. Soud nepovažuje za nutné, aby součástí spisu byla rozhodnutí trestních soudů, protože z popisu z Evidence rejstříku trestů fyzických osob, který si prvostupňový orgán obstaral, vyplývají všechny nutné informace týkající se žalobcova odsouzení. Navzdory žalobcově námitce bylo do spisu zařazeno obecné hodnocení Vězeňské služby České republiky ze dne 6. 1. 2025, žalobce však žádným způsobem nekonkretizoval relevanci daného podkladu pro řízení o správním vyhoštění.
22. Žalobce porušil právní předpisy, protože byl odsouzen v trestním řízení a následně porušil z.p.c. kvůli překročení doby uvedené ve výjezdním příkazu. Žalobce tedy opakovaně porušil právní předpis podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. a v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž nejzávažnějším bylo spáchání zvlášť závažného zločinu.
23. Za situace, kdy jsou splněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako

na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).

24. Ohledně zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života prvostupňový orgán konstatoval, že ani jedno z uvedených dětí nemá ve svém rodném listu žalobce uvedeného jako svého otce, který se v minulosti, kdy disponoval trvalým pobytem, mohl stát jejich otcem prohlášením. V situaci, kdy rodič není zapsán v rodném listu dítěte, rodičem není, a proto má žalobce se svou družkou a dětmi pouze soukromé, nikoli rodinné vazby. Jeho družka je schopna se o děti finančně postarat, což činila během celé doby, kdy byl žalobce ve výkonu trestu (jakkoliv měl žalobce určitou částkou přispívat, což konečně může činit i ze zahraničí). Žalovaná následně prvostupňové rozhodnutí potvrdila, přičemž se k žalobcovu rodinnému a soukromému životu blíže nevyjádřila, protože odvolání bylo blanketní.
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j.: 1 Azs 43/2021-32, uvedl: *„Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, proto automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. [...] Není pochyb o tom, že v souzené věci je třeba nalézt rovnováhu mezi přítomnými legitimními zájmy. Těmi jsou, jak již bylo naznačeno, jednak stěžovatelova rodinná situace, s důrazem na případný vliv jeho opuštění území na ostatní rodinné příslušníky – nezletilé děti, které mají právo zůstat na území ČR na základě svého pobytového oprávnění, jednak závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem (tj. drogovou kriminalitu), jeho imigrační historie a aktuální pobytový status. Správní orgány správně usoudily, že přestože dojde k zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života, je třeba opatření spočívající v opuštění území považovat za adekvátní způsob, jak reagovat na porušení právního řádu ČR z jeho strany.“* Soud pro kontext dodává, že v citovaném rozsudku se jednalo o případ, ve kterém byl stěžovatel odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let X. a měl nezletilé děti s trvalým pobytem v ČR. Nejvyšší správní soud dále v právní větě svého rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j.: 5 Azs 404/2019-28, konstatoval: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v ČR i v zemi původu či míru závislosti na péči daného cizince.“*
26. Soud souhlasí se správními orgány, že žalobcova absence v rodných listech dětí je zásadní skutečností. Žalobce žil v dlouhodobém partnerském vztahu se svojí družkou v jedné domácnosti, proto mu žádné okolnosti nebránily v prohlášení otcovství, jež ovšem neučinil, aniž by své důvody blíže vysvětlil. Během výslechu rovněž uvedl, že má X., podle výpisů z evidence cizinců třetího státu s trvalým pobytem se však jedná o X. Během svého pobytu ve vazbě a následně ve věznici neprojevil zájem ohledně hmotného zajištění dětí. Podle výslechu žalobce ve věznici pracoval a automaticky mu odečítali peníze z platu, ale nevěděl, jestli peníze dostaly děti. Jeho družka během svého výslechu uvedla, že se musela

sama o děti postarat, pracuje a platí nájemné za byt. Každý měsíc od žalobce dostávala částku mezi 2 a 3 tisíce Kč, když byl ve výkonu trestu. Prvostupňový orgán navzdory žalobnímu tvrzení zjistil frekvenci návštěv žalobcovy družky a dětí ve věznici. Podle svědeckého výsledku a zprávy Vězeňské služby družka s dětmi navštěvovala žalobce každý měsíc, což svědčí o její loajalitě a vytrvalosti, nikoli však o žalobcově zájmu o děti. Žalobce se během pravidelných návštěv ve věznicích mezi lety X. zjevně nezajímal o hmotné zabezpečení dětí, jinak by znal důvod srážek ze svého platu. Zmíněné okolnosti podporují závěr správních orgánů, které dovedly absenci rodičovského vztahu. Absence formálního vztahu k dětem koreluje s popsáním nedostatkem vazby faktické. Žalobcova snaha stát se součástí života dětí během X. od propuštění z výkonu trestu do konce platnosti výjezdního příkazu nemůže nahradit dosavadní nedostatek vazby. Žalobcova družka na něm není závislá a sama se starala o děti během X. Ona i děti žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu, proto neexistuje důvod, aby nemohly pokračovat v nastaveném rodinném životě, případně následovat žalobce zpět do X. Děti jsou zvyklé na jednu domácnost se svojí matkou a X., skutkový stav byl zjištěn dostatečně; provést výsledky dětí či vyžádat si stanovisko OSPOD tudíž nebylo nutné, s návrhem na zajištění stanoviska OSPOD se prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí vypořádal. V roce X., kdy žalobce nastoupil do vazby, byly X. Žalobcova trestní minulost je relevantní pro posouzení jeho soukromého a rodinného života, protože byl kvůli svému úmyslnému protiprávnímu jednání takřka nepřítomen v životech družky a dětí mezi lety X.

27. K přiměřenosti doby správního vyhoštění, která byla stanovena na 2 roky, prvostupňový orgán uvedl, že mohl uložit správní vyhoštění až na 5 let. Přihlédl ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu probíhajícího správního řízení spolupracoval a vypovídal, zároveň však hodnotil aktuálnost a závažnost jeho protiprávního jednání. Žalobce si byl plně vědom svého nelegálního pobytu na území ČR, a tudíž porušení právních předpisů. Ve stanovení délky správního vyhoštění proto nelze seznat zneužití správního uvážení.
28. Správní orgány se řádně vypořádaly s okolnostmi žalobcova soukromého a rodinného života a dospěly k dostatečně odůvodněnému závěru. Jak konstantně judikuje Nejvyšší správní soud: „Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j.: 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j.: 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j.: 9 As 71/2008-109). Úvahy prvostupňového orgánu, potvrzené žalovanou, jsou srozumitelné, jednoznačné a přezkoumatelné. Odůvodnění je stručné, ale zcela dostatečné. Správní orgány přistoupily ke správnímu vyhoštění v rámci dolní poloviny možné zákonné výměry. Nejvyšší správní soud v právní větě k rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, uvedl: „Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud na citovaný rozsudek odkázal i v usnesení ze dne 5. 12. 2024, č. j.: 5 Azs 223/2024-45. Skutečnost, že se prvostupňový orgán a žalovaná nevěnovaly veškerým kritériím vyjmenovaným v ust. § 174a

z.p.c., proto nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí. Vědomý nelegální pobyt na území ČR, ačkoli trval jen X., byl opakovaným porušením právních předpisů ČR.

29. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce